

27 MAART 2011 – DERDE ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

EERSTE LEZING

EXODUS 17, 3-7

In die dagen leden de Israëlieten tijdens de woestijntocht hevige dorst. Zij bleven tegen Mozes morren en zeiden: „Waarom hebt gij ons weggevoerd uit Egypte, als wij toch met kinderen en vee van dorst moeten sterven?” Mozes klaagde zijn nood bij de Heer: „Wat moet ik toch met dit volk? Ze staan op het punt mij te stenigen.”

De Heer gaf Mozes ten antwoord: „Ga met enkelen van Israëls oudsten voor het volk uit,

neem in uw hand de staf waarmee ge de Nijl geslagen hebt en begeef u op weg. Ik zal ginds, voor uw ogen, op een rots staan, op de Horeb. Sla op die rots: er zal water uitstromen, zodat de mensen kunnen drinken.”

Mozes deed dat in het bijzijn van Israëls oudsten. Hij noemde de plaats Massa en Meriba vanwege de verwijten der Israëlieten en zodat zij de Heer hadden uitgedaagd door zich af te vragen: „Is de Heer nu bij ons of niet?”

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE ROMEINEN 5, 1-2.5-8

Broeders en zusters, Gerechvaardigd door het geloof, leven wij in vrede met God door Jezus Christus onze Heer. Hij is het, die ons door het geloof de toegang heeft ontsloten tot die genade waarin wij staan; door Hem ook mogen wij ons beroemen op onze hoop op de heerlijkheid Gods.

En die hoop wordt niet teleurgesteld, want Gods liefde is in ons hart uitgestort door de heilige Geest die ons werd ge-

schonken. Christus is immers voor goddelozen gestorven op de gestelde tijd, toen wij zelf nog geheel hulpeloos waren. Men zal niet licht iemand vinden die zijn leven geeft voor een rechtvaardige, al zou misschien iemand in een bepaald geval dit van zich kunnen verkrijgen. God echter bewijst zijn liefde voor ons juist hierdoor, dat Christus voor ons is gestorven, toen wij nog zondaars waren.

EVANGELIE

JOHANNES 4, 5-15.19b-26.39a.40-42

In die tijd kwam Jezus in een stad van Samaria, Sichar genaamd, dichtbij het stuk grond dat Jakob aan zijn zoon Jozef had gegeven. Daar bevond zich de bron van Jakob en vermoeid van de tocht, ging Jezus zo maar bij deze bron zitten. Het was rond het middaguur. Toen een vrouw uit Samaria water kwam putten, zei Jezus tot haar: „Geef Mij te drinken.” De leerlingen waren namelijk naar de stad gegaan om levensmiddelen te kopen.

De Samaritaanse zei tot Hem: „Hoe kunt Gij als Jood nu te drinken vragen aan mij, een Samaritaanse?” Joden namelijk onderhouden geen betrekkingen met de Samaritanen.

Jezus gaf ten antwoord: „Als ge enig begrip hadt van de gave Gods en als ge wist wie het is, die u zegt: ‘Geef Mij te drinken’, zoudt ge het aan Hem hebben gevraagd en Hij zou u levend water hebben gegeven.”

Daarop zei de vrouw tot Hem: „Heer, Ge hebt niet eens een emmer en de put is diep: waar haalt Ge dan dat levende water vandaan? Zijt Ge soms groter dan onze vader Jakob die ons de put gaf en er met zijn zonen en zijn vee uit dronk?”

Jezus antwoordde haar: „Iedereen die van dit water drinkt, krijgt weer dorst, maar wie van het water drinkt dat Ik hem zal geven, krijgt in eeuwigheid geen dorst meer; integendeel, het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een waterbron worden, opborrelend tot eeuwig leven.”

Hierop zei de vrouw tot Hem: „Heer, geef mij van dat water, zodat ik geen dorst meer krijg en hier niet meer moet komen om te putten. Ik zie dat Gij een profeet zijt. Onze vaderen aanbaden op die berg daar, en gij, joden, zegt dat in Jeruzalem de plaats is waar men aanbidden moet.” „Geloof Mij, vrouw,” zei Jezus haar, „er komt een uur dat gij noch op die berg noch in Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Gij aanbidt wat gij niet kent; wij aanbidden wat wij kennen, omdat het heil uit de joden komt. Maar er zal een uur komen, ja het is er al, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid. De Vader toch zoekt mensen die Hem zo aanbidden. God is geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem in geest en waarheid aanbidden.”

De vrouw zei Hem: „Ik weet dat de Messias – dat wil zeggen: de Gezalfde – komt, en wanneer Die komt, zal Hij ons alles verkondigen.”

Jezus zei tot haar: „Dat ben Ik, die met u spreek.”

Vele Samaritanen uit de stad geloofden in Hem. Toen dus de Samaritanen bij Hem gekomen waren, verzochten zij Hem bij hen te blijven. Hij bleef er dan ook twee dagen en door zijn woord kwamen er nog veel meer tot het geloof. Tot de vrouw zeiden ze: „Niet langer geloven wij om wat gij gezegd hebt, want wij hebben Hem zelf gehoord en wij weten, dat deze werkelijk de redder van de wereld is.”

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

De zevende man

JEZUS ZIT BIJ EEN BRON in een oase, op de middag. Zijn leerlingen zijn naar de stad, inkopen gaan doen. Er komt een vrouw aan. Een ketterse Samaritaanse. Ze komt in de middaghitte naar de bron. Was ze om de ene of de andere reden uit de dorpsgemeenschap gestoten? Waarom kwam ze niet 's ochtends zoals de andere vrouwen? Zouden haar huwelijksmoeilijkheden, waarop Jezus verder in het gesprek doelt, daartussen zitten? Een marginale vrouw? Ja, wellicht, maar ook van binnen rusteloos en onvoldaan. Diepe dorst.

„Ik heb dorst”, zegt Jezus. De vrouw spot: „Een jood-met-principes vraagt toch geen water aan een ketterse vrouw, die op de middag om water komt? Mijnheer zal onrein worden!” En Jezus: „Als je wist wie Ik ben, zou jij Mij om water vragen! Ik zou je levend water geven.” Ze verstaat het niet: „Levend water? Bedoelt mijnheer fris water van de bodem van de put? Beter dan het verschaalde oppervlaktewater? Mijnheer heeft niet eens een emmer! Hoe zou hij aan fris borrelend water geraken?” „Neen, neen,” zegt Jezus, „van jou wil Ik een bron maken. Jij wordt een bron van levend water, dat opborrelt tot echt geluk. Tot nu toe stond je dorstig in de wereld, als een emmer met lekken. Nu kun je bron worden: iemand die water geeft aan anderen.”

Stilte.

Jezus merkt hoe bang de vrouw is voor persoonlijk contact. Te vaak ontgoocheld? Nochtans, enkel de waarheid kan haar dorst lessen. Geen gesprek meer over de kwaliteit van het putwater, maar over de vrouw. „Haal je eens je man?”, vraagt Jezus daarom. En daarop gaat ze door de mand: „Ik heb geen man.” „Juist,” antwoordt Jezus, „vijf mannen heb je al gehad. De zesde met wie je nu leeft, is jouw man niet.” Vreemd, dan is Jezus de zevende man. Zeven is een belangrijk getal in de Bijbel. De zevende scheppingsdag. God voltooit zijn schepping en brengt rust.

„Wie ben Jij toch?”, denkt de vrouw. „Een profeet? Hoe weet Je dat van mijn mannen? Was Je bij me, ook op mijn kronkelwegen in de woestijn van mijn leven?” En ze gaat mee in een gesprek naar de diepte. „Waar kan ik God vinden?”, vraagt ze. „De joden zeggen in Jeruzalem, maar wij zeggen op de berg Gerizim, waar vind ik God?” „Aanbid God in Geest en Waarheid”, antwoordt Jezus. „Laat waarheid en licht in je hart komen. Laat Gods Geest door je leven waaien. Hij zal je eeuwige dorst lessen. Dan komt er rust in je heen en weer geslingerde leven.” „Als de Christus komt, de grote Bevrijder, zal Hij alle vragen oplossen”, zegt de vrouw. „De Christus? Die ben Ik, Ik die met je spreek!” Maar de vrouw gaat weg, en laat haar waterkruik liggen.

De leerlingen komen net terug van boodschappen. Ze kijken verontrust. Jezus praatte immers met een ketterse-vrouw-op-de-middag? Maar Jezus kent zijn leerlingen-met-hun-principes: „Wat zitten jullie nog met stoeve gedachten! Voor jullie is die vrouw afgeschreven. Voor jullie blijft het verleden wegen op een mens. Maar horen jullie niet hoe het levende water stroomt? Jullie geloven niet dat een mens echt kan veranderen. Kijk, vrienden, terwijl jullie het zaad schiften in goed en kwaad, is de oogst al rijp. Ik heb net gezaaid op wat jullie een uitgedroogde akker zouden noemen. Kijk, hoe het graan kiemt en groeit en rijpt.”

En inderdaad, uit het ketterse dorp komen mensen aangelopen „om levend water”. De ketterse vrouw is catechiste geworden. Ze had haar waterkruik achtergelaten. Ze had die niet meer nodig. Ze was zelf bron van vreugde en vrede. Ze kan er niet over zwijgen. „Ik heb Hem eindelijk gevonden, degene die mijn leven herbront.” De vrouw heeft het werk gedaan dat de apostelen hadden moeten doen, maar zij gingen voedsel kopen. Welk voedsel? De vrouw bracht voedsel en drank van echt geluk in het kleine stadje in de hitte.

Jezus, kun Je ook ons leven anders maken? Kun Je ook ons eindelijk rust schenken? Kun Je de dorre grond waterrijk maken? Kunnen ook wij levend water vinden? Is het echt waar, Jezus, dat Jij bij ons bent, ook op onze kronkelwegen? Is het waar dat er voor iedereen toekomst is? Is het juist dat onze diepste dorst gelest kan worden?

„Ik heb dorst”, zal Jezus nogmaals zeggen. Op Goede Vrijdag. En vlak daarna zal er water uit zijn hart komen. Een bron voor alle mensen.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net